

Nya Folkrörelsebloggen

•

Det befriande buset

Posted on november 5th, 2010 av Jan Wiklund

Frances Tuuloskorpis fackliga kommentarer har en längre tid kunnat följas på vår kollega [Folkrörelselinjen](#). Nu har en del av dem, förstärkta med andras färskas kommentarer, samlats i en liten föga skrymmande bok, **Hopsnackat**.

Bokens oftast bara ett par sidor långa kapitel består av minibeskrivningar av framgångsrika fackliga aktioner i det lilla. Hur man räddar en kompis från sparken, hur man får ut den lön man enligt avtalet har rätt till men ledningen har ”glömt”, hur man ändrar ett schema så att det passar en själv bättre än ledningen, hur man får den extraanställda anställd som tillsvidare. Och sådant. Och det utkristalliserar sig snart ett mönster – som om jag känner Frances rätt är helt avsiktligt.

Det är inte särskilt svårt! Som titeln låter ana handlar det oftast bara om att man snackar ihop sig så att ingen drar sig ur. Och att man gör någon slags handling för att visa att man menar allvar och det inte bara är snack.

Hur en sådan handling ska se ut varierar förstås. Men – och här undrar jag om det är avsiktligt eller om det bara blir så – ett gemensamt tema tycks finnas i de flesta fall. Och det är att handlingen har karaktären av *bus*, även om bara en av författarna använder just det uttrycket. Bus innebär att man sätter sina egna regler, i strid mot de som någon annan har satt, utan att det är särskilt utmanande eller sätter särskilt mycket på spel. Man bara skriver sin egen lag, utan att snegla på andras. Det är absolut ingen tillfällighet att vi har samma ord för både *regler* och *grupp* med ett slags kamratskap. *Lag*. En grupp som sätter sin egen lag blir ett lag, som tenderar att hålla ihop i fortsättningen också.

Det absolut enda med den här boken som gör en lite deprimerad är att så självklara saker ska behöva sägas nu för tiden. Vår farfarsfars generation skulle nog inte ha sett något särskilt i behovet att tala sig samman. Det gjorde folk på den tiden varje dag. Så byggde de upp fackföreningar och ett allomfattande folkrörelsesamhälle också. Det är en konst vi har glömt bort och måste lära på nytt. **Hopsnackat** kan vara ett ställe att lära sig det. Fler delar kommer, har utgivaren lovat.